

mulig Maade tillader, maa blive ført ud i Livet.

Dernæst er der en Ændring ogsaa til § 5 om Dyrtidstillæget. Den er ikke af saa stor Betydning, men den viser den samme Tendens, nemlig at Dyrtidstillæget under ingen Omstændigheder maa overstige Halvdelen af Aldersrenten. Man motiverer det bl. a. med, at Overgangen forneden ikke maa blive for brat, men praktisk kan det i visse Tilfælde betyde en Formindskelse af den Aldersrente, der tilstaas de gamle.

Endvidere foreslaas det i § 8, at der ikke maa ydes nogen Hjælp af Hjælpekasserne, overhovedet ikke under nogen Omstændighed. Denne Bestemmelse er efter min Mening principielt rigtig, vi har udtalt det under Forhandlingerne her i Folketinget og i Folketingsudvalget, thi naar de gamle skal have Aldersrente, skal det være af een Kasse, det skal ikke være saadan, at de faar noget af Kommunekassen og noget af Hjælpekassen. Dette er principielt rigtigt. Men med de alt for knappe faste Takster, som her fastsættes, vil det i Praksis komme til at virke inhumant overfor de gamle. Der vil komme mange Tilfælde, hvor de ikke kan klare sig med det, der ydes dem, og hvor skal de saa gaa hen? Der vilde vi mene, at en Ventil vilde være paa sin Plads. Det, der nu staar i Loven, er principielt rigtigt, siger jeg, og naar de faste Takster var af en saadan Art og Størrelse, som de efter vor Mening burde være, saa vilde vi i og for sig intet have imod, at man strammede Lovens Bestemmelser paa alle Punkter. Men da disse Takster ikke er fyldestgørende, kan vi ikke være tilfredse med en saadan Stramning.

Saa er der endnu Ændringen til § 21. Efter Folketingets Forslag, som vi fik ind i sidste Øjeblik ved tredie Behandling, skulde det Beløb, som den gamle Aldersunderstøttelse maatte være højere end den nye Aldersrente, kunne ydes de gamle det første Aar, og derefter skulde Forskellen imellem den gamle Aldersunderstøttelse og den nye Aldersrente, hvis denne var lavere, gradvis nedsættes med $\frac{1}{5}$. Efter Landstingets Forslag skal denne Forskel straks nedsættes, saaledes at den gamle i det samme Aar, da Aldersrenteloven træder i Kraft, kun kan faa højst $\frac{4}{5}$ af den Aldersunderstøttelse, han hidtil har haft. Dette er en væsentlig Foringelse. Dertil kommer saa, at den Nedsættelse, der senere følger med $\frac{1}{5}$ hvert Aar, bliver større, end hvis man

begyndte med Aldersunderstøttelsens Beløb. Naar man nu begynder med de $\frac{4}{5}$ deraf, bliver den aarlige Nedsættelse med $\frac{1}{5}$ mere, end hvis man begyndte med det fulde Beløb. Det er altsaa ikke blot en Nedsættelse straks, men det bliver ogsaa en Nedsættelse i de følgende Aar, indtil man er naaet til, at det staar lige.

Altsaa, ligesom vi kan paaskønne og udtale vor Tilslutning til den første Ændring om de $\frac{7}{12}$, saaledes maa vi beklage og misbillige disse 4 Ændringer, jeg her har nævnt. Imidlertid er disse Ændringer, der er gennemført oppe i det høje Ting, ikke af en saadan Art, ikke saa gennemgribende, at de kan forandre vor Stilling ved Lovforslagets endelige Vedtagelse her i Tinget. Vi beklager dem, men vi maa alligevel sige, som jeg sagde ved tredie Behandling her i Tinget: Det Princip, som gennemføres med Aldersrenteloven, er et Princip, vi fra vor Side har kæmpet for i en Menneskealder, over hvis Gennemførelse vi derfor glæder os. Derfor kan vi ikke stemme mod Lovens Vedtagelse. At komme fra den gamle Aldersunderstøttelse efter en Lov, der endnu den Dag i Dag hedder: Lov om Understøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet, en Lov, som trods alle Forbedringer gennem kommunal Administration og gennem enkelte Ændringer bærer Præget af sin Fødsel som en enkelt Paragraf i Fattigloven — at komme bort derfra og over til Aldersrenteprincippet, til Retten for de gamle til at faa en fast Sum efter bestemte Regler, er et saa værdifuldt Fremskridt, at vi ikke kan stemme derimod. Men det ledsages af en saadan Gennemførelse i Praksis, af saa smaa Takster og navnlig af Aldersgrænsens Forhøjelse fra det 60de til det 65de Aar, saa at vi heller ikke mener at kunne forsvare at stemme for. Vi maa altsaa ved, ligesom vi gjorde ved tredie Behandling, at undlade at stemme betone, at vi, saa snart vi faar større Indflydelse, end vi har i Øjeblikket, maa forbeholde os at gennemføre Ændringer, der raader Bod paa de Mangler, jeg her har omtalt.

Men dernæst vil jeg her sige, at naar vi ikke vil stemme mod Loven, gør vi det bl. a. ogsaa af den Grund, at denne Lovs Gennemførelse vil efter vor Mening være et Udgangspunkt ikke blot for en Del Ændringer af Enkeltheder, som vi forbeholder os Ret til at faa gennemført, saa snart vi har tilstrækkelig Indflydelse dertil, men ogsaa for et nyt stort Fremskridt paa